

ΠΙΝΑΚΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΥΖΗ "ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ"

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

’Απὶ ’έξω μαυροφόρ’ ἀπελπισιά,

πικρῆς σκλαβιάς χειροπιαστὸ σκοτάδι,

καὶ μέσα στὴ θολόκτιστὴ ἐκκλησιά,

στήν'εκκλησιά, που παίρνει κάθε βράδυ

τήν'όψη του σχολειού,

τὸ φοβισμένο φῶς του καντηλιού

τρεμάμενο τὰ ὄνειρατα ἀναδεύει,

καὶ γύρω τὰ σκλαβόπουλα μαζεύει.

Ἐκεῖ καταδιωγμένη κατοικεῖ

τοῦ σκλάβου ἡ ἀλυσόδετη πατρίδα,

βραχνὰ ὁ παπὰς, ὁ δάσκαλος ἔκει

θεριεύει τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα

μὲ λόγια μαγικά,

ἔκει ἡ ψυχὴ πικρότερο ἀγροικὰ

τὸν πόνο τῆς σκλαβιάς της, ἔκει βλέπει

τί'έχασε, τί'έχει, τί τῆς πρέπει.

Κι'ἀπὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ψηλά,

ποῦ ἐβούβανε τὰ στόματα τῶν πλάνων,

καὶ ρίχνει καὶ συντρίβει καὶ κυλᾶ

στὴν'άβυσσο τοὺς θρόνους τῶν τυράννων,

κι'ἀπὸ τὴ σιγαλιά,

ποῦ δένει στὸ λαιμὸ πνιγμοῦ θηλιά,

κι'ἀπὶ τῶν προγόνων τ'άφθαρτα βιβλία,

ποῦ δείχνουν τὰ πανάρχαια μεγαλεῖα,

ένας ψαλμὸς ἀκούγεται βαθὺς

σὰ μελωδίες ἐνὸς κόσμου'άλλου,

κι ἀνατριχιάζει ἀκούοντας καθείς

προφητικά τὰ λόγια του δασκάλου

μὲ μία φωνὴ βαριά.

«Μὴ σκιάζεστε στὰ σκότη! Ἡ λευτεριά

σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι

τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρει».

ΠΟΙΗΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ